

# Da 2. verdenskrig kom til Gentofte

Personalebladet har modtaget denne beretning fra ingeniør Jørgen Wulff, der aldrig glemmer, hvad der skete på Gentofte Hospital om aftenen den 17. januar 1945. Her får du historien om mindepladen, der sidder på bygningen mellem opgang 1A og 3.

FORTALT AF: JØRGEN WULFF, SØN AF OVERKIRURG HANS WULFF  
 REDAKTIONEL BEARBEJDNING: SOLVEIG RØIGAARD-PETERSEN, KOMMUNIKATIONSMEDARBEJDER

En søndag aften under besættelsen var min kone og jeg som sædvanlig til middag hos mine forældre på Ledreborg Allé i Gentofte. Med os havde vi vores søn, Niels, der kun var knap 4 måneder gammel. Efter middagen kastede jeg over de illegale blade, som min far havde liggende. Ved 22-tiden begav vi os hjemad til fods med vores barnevogn, og da vi boede på Lille Strandvej i Hellerup havde vi cirka en halv times spadseretur. Som sædvanlig gik vi tværs gennem hospitalskomplekset til hovedporten i den modsatte ende af området.

Det var mørklægningstid, men jeg kendte hospitalsområdet særdeles godt. Under besættelsen var jeg nemlig indkaldt som CB-brandmand og skulle møde på hospitalet, hver gang der var luftalarm – og det var der mange gange især ved krigens afslutning. Denne aften undrede det mig, at jeg så nogle vagter

med stålhjelme i mørket. Normalt bar vagterne nemlig kun hjelm under luftalarmer, og samtidig kunne vi se, at der holdt et dansk "salatfad" med tyske nummerplader henne ved porten. Begge dele var lidt mystisk.

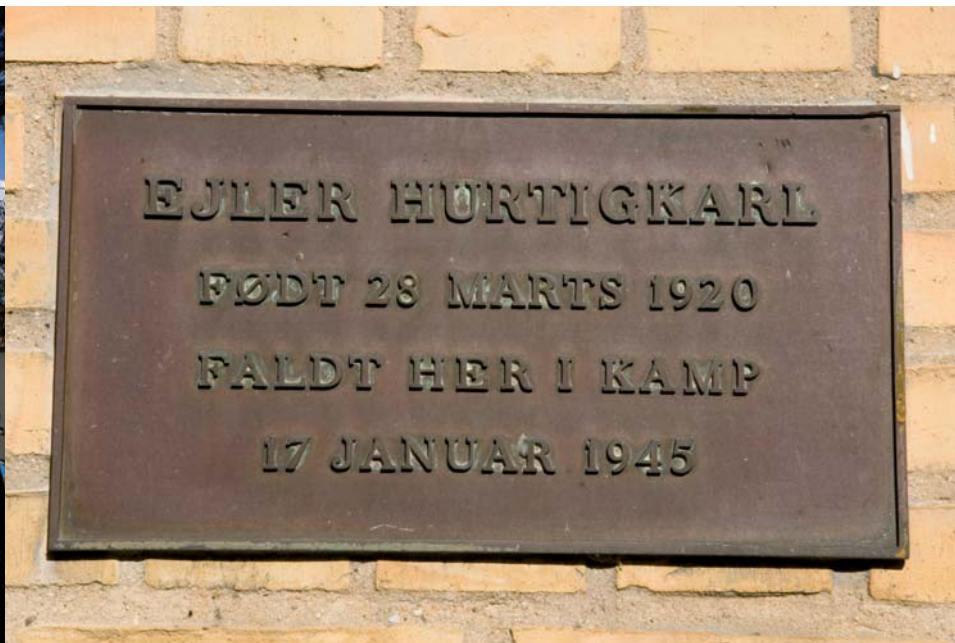
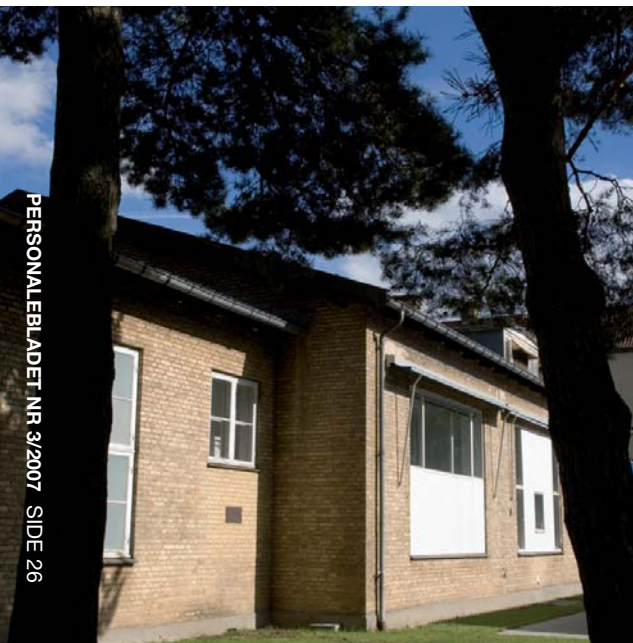
## 20 hippoer i portrummet

Da vi kom hen til porten åbnede jeg døren til selve portrummet, så min kone kunne komme igennem med barnevognen. I selv samme øjeblik blev døren i yderporten revet op og ind strømmede omkring 20 meget højrøstede hippoer med maskinpistoler i skudstilling. Jeg bevarede roen, da jeg var helt klar over, at hvis vi forsøgte at undslippe, ville de skyde. Heldigvis styrtede de ikke lige igennem portrummet, men forsvandt ind ad en sidegang. Var de løbet lige igennem, er jeg sikker på, de ville have trampet os ned.

## Sekunder føltes som minutter

Bagest stod en tysk officer med dragen pistol. Han smækkede portdøren i, og der stod vi. Min kone tog situationen med ophøjet sindsro. Hun holdt sig lidt i baggrunden med barnevognen, mens jeg gik hen til officeren, som havde taget opstilling inden for døren. Han stank som et helt værtshus af Jägermeister og stod og dinglede med pistolen pegende på mig. På mit allerbedste skoletysk fik jeg fremstammet: "Wir waren auf besuch, können wir durchkommen"?

Tyskeren mæglede ikke et ord; stod bare og pegede på mig med sit våben og overvejede øjensynlig, om han skulle skyde mig. I sin berusede tilstand var han ikke i stand til at tænke klart. Efter nogle sekunder, som føltes som minutter, drejede han uden et ord om på hælen og åbnede døren, så vi kunne slippe igennem.





Jørgen Wulff, søn af professor, overkirurg Hans Wulff, Chef på afdeling H 1939 – 1958.

Jørgen Wulff er god for flere gode fortællinger om 2. verdenskrig på Gentofte Hospital, og du kan derfor glæde dig til næste nummer af Personalebladet.

### Benene på nakken

Det er sikkert unødvendigt at fortælle, at vi tog benene på nakken og løb alt, hvad vi kunne. Det første og bedste sted vi kunne komme i sikkerhed var hos min daværende chef, ingeniør Nyrop, som boede på Eggersvej. Vi hamrede på døren, men han var naturligvis ikke meget for at lukke op kl. 22 om aftenen. Da jeg råbte mit navn gennem brevsprækken, åbnede han dog alligevel døren på klem. Jeg bad om, at låne hans telefon for at ringe til min far, for jeg troede, at hele miseren drejede sig om en razzia på hospitalet. I telefonen bad jeg derfor min far, der var overkirurg på hospitalet, om straks at brænde sine illegale blade, hvad han naturligvis gjorde med det samme. Lidt senere, da der var faldet ro over tingene, gik min kone og jeg lettere chokerede hjem.

### Sabotagegruppe

Det var først dagen efter, jeg fik oplyst den egentlige grund til udrykningen. Der var sket det, at en sabotagegruppe under en aktion var kommet i kamp med sabotagevagterne, og en af sabotørerne var blevet såret. Det var lykkedes sabotørerne at slippe bort med deres sårede kammerat, og de havde forsøgt at få ham behandlet på Bispebjerg Hospital.

Tyskerne var dog i mellemtiden blevet alarmerede, og sabotørerne måtte derfor droppe at få ham behandlet på Bispebjerg. De tog i stedet til Amtssygehuset i Gentofte, hvor de fik kontakt med portnerens søn Ejler Hurtigkarl. Ejler Hurtigkarl ledte gruppen over til en operationspavillion, som havde en indgang i hver ende af bygningen. De to indgange var forbundne med en lang korridor. Herfra var der så adgang til operationsstuer, røntgenrum, depoter m.m.

### Skudopgør ved operationsstuen

Selv om sabotørerne var kommet ind på Gentofte, havde de stadig tyskerne lige i hælene. To hippoer indfandt sig i hovedvagtens og forlangte at blive ført over til operationsgangen. En portør var nødsaget til at vise dem vej, men fra hovedvagtens havde man dog åndsnærværelse nok til at ringe over til operationsstuen og advare om, at tyskerne var på vej. Sabotørerne forsøgte derfor straks at få deres sårede kammerat ud af døren i den ene ende af korridoren. Men det kom til ildkamp, og de to hippoer blev begge hårdt sårede, mens portøren, der stod sammen med dem, ikke fik en skramme. Desværre gik det ikke så godt i den anden ende af korridoren. Her ramte et

projektil portnerens søn Ejler Hurtigkarl, som desværre døde på stedet i en alder af 24 år. Resten af gruppen undslap. Der blev nu slået alarm fra sygehuset til Dagmarhus, der var Gestapos hovedkvarter. Der var nemlig ingen, der turde gå ind til de to sårede hippoer, som havde slået sig ind i et skyllerum. Gestapo mødte selvfølgelig talstærkt op med det samme, og det var denne udrykning, som min kone og jeg intetanende var røget ind i.

### Mindeplade

Jeg kendte Ejler Hurtigkarl rigtig godt, og jeg blev derfor meget trist over at høre om hans død. Som nævnt var jeg CB-brandmand, og det var Ejler Hurtigkarl også. Han var under min kommando, for jeg var undergrupperfører, og han havde let ved at møde ved luftalarmerne, da han jo boede hos sine forældre i Portnerlogen.

Der er opsat en mindeplade for ham på den bygning, hvor den tragiske hændelse fandt sted. Jeg besøgte korridoren den næste dag. Gulvet var pløjet fuldstændigt op af kugler fra maskinpistolerne. Min kone og jeg slap altså meget heldigt, men det gjorde Ejler Hurtigkarl desværre ikke.

*Æret være hans minde.*